

Sygn. akt *XIII U 1919/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Rafał Młyński</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Weronika Stopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z odwołania **G. W.**

przeciwko **Dyrektorowi Biura Emerytalnego Służby Więziennej w W.**

o podwyższenie wysokości emerytury SW z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą

na skutek odwołania G. W.

od decyzji Dyrektora Biura Emerytalnego Służby Więziennej w W.

z dnia 1 grudnia 2015 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje G. W. prawo do zwiększenia emerytury z tytułu III grupy inwalidzkiej pozostającej w związku ze służbą na okres od 21 października 2015 roku do 30 września 2018 roku.

UZASADNIENIE

2 listopada 2016 roku

Decyzją z 1 grudnia 2015 r. Dyrektor Biura Emerytalnego Służby Więziennej w W. działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin przyznał G. W. prawo do emerytury SW od 1 stycznia 2016 r. W decyzji tej wstrzymano wypłatę podwyższenia emerytury z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą na podstawie orzeczenia (...) nr (...) (...) z 23 października 2015 r. (k. 45 akt rentowych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył G. W. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie odwołującemu prawa do emerytury wraz z podwyższeniem z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą. Odwołujący zarzucił, iż zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o nieprawidłowo ustalony stan jego zdrowia (k. 2 akt sprawy).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podnosząc, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa (k. 9 akt sprawy).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

G. W., ur. (...), pełnił służbę w Służbie Więziennej do 15 kwietnia 2011 r. Odwołujący został zwolniony ze służby z powodu orzeczenia przez komisję lekarską trwałej niezdolności do służby na mocy orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej MSWiA w K. nr (...) z 21 marca 2011 r. W orzeczeniu tym rozpoznano u skarżącego m. in. nerwicę neurasteniczno-lękową i stwierdzono, iż inwalidztwo odwołującego istnieje od 21 marca 2011 r. i ma charakter okresowy do marca 2013 r. (rozkaz personalny Dyrektora Aresztu Śledczego w R. z 15 kwietnia 2011 r., k. 1 akt rentowych; orzeczenie w aktach rentowych).

Decyzją z 1 czerwca 2011 r. organ przyznał odwołującemu prawo do emerytury SW na poziomie 61,02% podstawy wymiaru wraz ze zwiększeniem z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą na poziomie 15% podstawy wymiaru(decyzja, k. 33 akt rentowych).

Decyzją z 1 czerwca 2011 r. organ przyznał odwołującemu również prawo do renty inwalidzkiej SW z tytułu ustalonego inwalidztwa 3 grupy na poziomie 40% (decyzja, k. 32 akt rentowych).

G. W. pobierał emeryturę SW jako świadczenie bardziej korzystne (okoliczność bezsporna).

Orzeczeniem nr (...) (...) Komisji Lekarskiej podległej Ministrowi właściwemu do Spraw Wewnętrznych w W. z 23 października 2015 r. skarżący został zaliczony do III grupy inwalidzkiej bez związku ze służbą od 21 października 2015 r. W orzeczeniu tym ustalono, iż inwalidztwo jest okresowe – do września 2018 r. W orzeczeniu tym rozpoznano u skarżącego m. in. organiczne zaburzenia osobowości (akta rentowe).

Wobec powyższego, zaskarżoną decyzją z 1 grudnia 2015 r. organ ustalił G. W. prawo do emerytury SW od 1 stycznia 2016 r., wstrzymując wypłatę podwyższenia emerytury z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą (k. 45 akt rentowych).

Celem weryfikacji stanowiska stron, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego psychiatry dla ustalenia, której grupy inwalidą jest odwołujący w rozumieniu art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin; czy inwalidztwo ma charakter okresowy czy też trwałe, czy inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą.

Biegły lekarz psychiatra B. P. w opinii z 30 maja 2016 r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i przeprowadzonym badaniu rozpoznał u odwołującego organiczne zaburzenia osobowości. Skarżący od grudnia 2012 r. leczy się psychiatrycznie, rozpoznawano u niego zaburzenia neurasteniczne. Odwołujący od dawna przyjmuje tożsame leki o działaniu nasennym i uspokajającym. W ocenie biegłego, badanie kliniczne, dane z dokumentacji medycznej, jak i akt sprawy dają podstawę do uznania odwołującego za inwalidę III grupy z uwagi na istniejące cechy organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego (dysfunkcja mózgu). Dolegliwości skarżącego mają charakter przewlekły, zaostrzają się w sytuacjach stresowych i utrzymują się nadal pomimo leczenia, regularnego przyjmowania leków. Zdaniem biegłego, odwołujący jest całkowicie niezdolny do służby, a inwalidztwo istnieje od 21 marca 2011 r. do września 2018 r. (k. 33-36 akt sprawy).

Opinia ta nie była kwestionowana przez strony (k. 46 akt sprawy).

G. W. stale leczy się w PZP z powodu przewlekłych, utrwalonych zaburzeń neurastenicznych o znacznym nasileniu (zaświadczenie dr. n. med. P. P., k. 32 akt sprawy).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w aktach dokumentów oraz opinii biegłego lekarza sądowego psychiatry B. P.. W ocenie Sądu dokumenty znajdujące się w aktach sprawy są autentyczne, a ich treść nie budzi wątpliwości. Treść tych dokumentów nie była także negowana przez żadną ze stron. Sąd nie znalazł również podstaw, aby odmówić wiarygodności ww. opinii biegłego lekarza sądowego, która została wydana zgodnie z wiedzą specjalistyczną w oparciu o przeprowadzone badanie odwołującego.

W ocenie Sądu, opinia biegłego psychiatry, która nie została zakwestionowana przez organ rentowy, była decydująca dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Biegły w sposób szczegółowy przeanalizował stan zdrowia odwołującego, w szczególności w zakresie ustalenia stanu psychicznego. Biegły B. P. jest specjalistą z zakresu adekwatnego do dominujących schorzeń odwołującego, uznał się właściwym do oceny stanu jego zdrowia, jego opinia jest jasna, logiczna, przekonująca, gdyż opiera się na dowodach zebranych w sprawie, badaniu przedmiotowym odwołującego. To przemawia za uznaniem, że biegły psychiatra dokonał prawidłowej oceny zdrowia odwołującego i nie zachodzi potrzeba powołania kolejnych biegłych.

Według Sądu ten materiał dowodowy jest przekonujący oraz rzetelny i dlatego uznany został za wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie G. W. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2013 r., poz. 667 ze zm.) renta inwalidzka przysługuje funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu:

- 1) w czasie pełnienia służby albo
- 2) w ciągu 18 miesięcy po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie;
- 3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby.

Stosownie do art. 20 ust. 1, 2 ww. ustawy ustala się trzy grupy inwalidztwa funkcjonariuszy całkowicie niezdolnych do służby: I grupę - obejmującą całkowicie niezdolnych do pracy; II grupę - obejmującą częściowo niezdolnych do pracy; III grupę - obejmującą zdolnych do pracy. W zależności od przyczyny powstania inwalidztwa pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą.

Na podstawie art. 22 cyt. ustawy renta inwalidzka wynosi dla inwalidów zaliczonych do: I grupy - 80%, II grupy - 70%, III grupy - 40% podstawy wymiaru bez uwzględnienia dodatków, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy. Rentę inwalidzką zwiększa się o 10% podstawy wymiaru inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Według art. 15 ust. 4 cyt. ustawy emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą. Stosownie do art. 18 ust. 1 zdanie drugie powoływanej ustawy w przypadku zwiększenia emerytury, o którym mowa w art. 15 ust. 4, kwota emerytury nie może przekroczyć 80% podstawy wymiaru emerytury.

O tym czy inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą decyduje spełnienie jednej z przesłanek wymienionych w art. 20 ust. 3 ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, zgodnie z którym inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, gdy powstało wskutek: zranienia, kontuzji lub innych obrażeń doznanych w czasie wykonywania obowiązków służbowych; wypadku pozostającego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych; chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu funkcjonariusza; chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby; chorób i schorzeń, które istniały przed przyjęciem do służby, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w czasie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach.

Wykaz chorób i schorzeń pozostających w związku ze służbą w Służbie Więziennej określony został w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 grudnia 2008 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1473), w tym przewlekłe nerwice.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż odwołujący do 30 listopada 2015 r. był uprawniony do renty inwalidzkiej SW III grupy na poziomie 40% podstawy wymiaru, a także wypłacano mu emeryturę SW uwzględniającą podwyższenie z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą. Orzeczenie, na podstawie którego wydawano decyzję przyznającą przedmiotowe zwiększenie emerytury uwzględniało, iż skarżący cierpi na nerwicę neurasteniczno-lękową.

Wymaga podkreślenia, że w postępowaniu sądowym ocena niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy - weryfikacja orzeczeń lekarzy orzeczników, z zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 658/12). Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego, wtedy gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo-lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów dla oceny schorzeń ubezpieczonego mają zasadniczy walor dowodowy (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 października 2013 r., sygn. III AUa 190/13).

Należy podkreślić, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności mającej zasadnicze znaczenie opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu psychiatrii B. P. wynika, iż G. W. jest nadal całkowicie niezdolny do służby z uwagi na dysfunkcje psychiatryczne powstałe wskutek długotrwałego naruszenia sprawności organizmu w czasie pełnienia służby w SW – istniejące cechy organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego (dysfunkcja mózgu). Schorzenia te dają nadal podstawę do uznania odwołującego za inwalidę III grupy w związku ze służbą. Skarżący od grudnia 2012 r. leczy się psychiatrycznie, uprzednio rozpoznawano u niego zaburzenia neurasteniczne. Ponadto odwołujący od dawna przyjmuje tożsame leki o działaniu nasennym i uspokajającym. Wymaga podkreślenia, iż dolegliwości skarżącego mają charakter przewlekły, zaostrzają się w sytuacjach stresowych i utrzymują się nadal pomimo leczenia, regularnego przyjmowania leków. Zdaniem Sądu, skoro w 2011 r. było bezsporne, że przyczyną główną inwalidztwa są zaburzenia neurasteniczno-lękowe upośledzające sprawność ustroju i pozostające z związku ze służbą w SW, to bezpodstawne jest twierdzenie, że od dnia orzeczenia z 23 października 2015 r. związek ten ustał, gdyż odwołujący cierpi nadal na organiczne zaburzenia osobowości. Dodatkowo podnieść należy, iż wobec możliwości uzyskania poprawy stanu psychicznego skarżącego - nie ma podstaw do orzekania trwałego inwalidztwa odwołującego.

Wobec powyższego uznać należy, iż schorzenia skarżącego odpowiadają III grupie inwalidzkiej według przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Inwalidztwo to pozostaje w związku ze służbą i ma charakter okresowy.

Według art. 42 ust. 1 powoływanej ustawy świadczenia pieniężne wypłaca się od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym złożono wniosek, o którym mowa w art. 32 ust. 3, lub w którym wydano decyzję z urzędu. Trzeba więc uznać, iż odwołujący nadal spełnia przesłanki przyznania mu podwyższenia emerytury z tytułu inwalidztwa III grupy w związku ze służbą na dalszy okres do 30 września 2018 r., tj. na okres, który wskazywał biegły psychiatra.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Rafał Młyński

(...)